

oznanilo

Človek je bitje,
 ki je sposobno
 ljudi tako ljubiti,
 da se tudi sami
 zbudijo k ljubezni
 in začno tudi sami ljubiti.
 (Lojze Kozar)

23. nedelja med letom

leto VIII /2010-17
 10. september 2017

NEKAJ JASNIH NAVODIL Mt 18,15-20 ZA VSAKDANJE ŽIVLJENJE

V današnjem drugem berilu je jasno rečeno, da če si človek kaj sposodi in sposojeno vrne, je njegov dolg poravnan. Je pa dolg, ki ga poravnava vse življenje, in vendar ni nikoli poravnan: to je dolg ljubezni. Zakaj? Zato ker smo vse življenje dolžni o drugih dobro misliti, dobro govoriti, jim dobro delati in želeli ter zanje moliti.

Prav zato so v tej zapovedi obsežene vse druge: Božje, naravne in človeške.

Zakaj Jezus tolikokrat graja pismouke in farizeje, ko so vendar zelo natančno izpolnjevali določila postave? Zato ker so jih izpolnjevali brez ljubezni. Na mestu je vsekakor vprašanje: »Če bi Jezus prišel v naše skupnosti, bi našel dolgove ljubezni poravnane?« Dejestvo je, da smo ljudje nagnjeni k skrajnostim. Takšni so bili tudi nekateri kristjani, med katerimi je oznanjeval evangelist Matej, čigar odlomek smo poslušali. Tiste med njimi, ki so se v preganjanjih pokazali za omahljive, so hoteli iz skupnosti kratko malo izključiti.

Iz Jezusovega odgovora razberemo, naj ne ukrepamo proti grešniku zaradi vsake malenkosti. Če pa že mislimo, da je treba ukrepati, naj se to zgodi na primeren način,

med štirimi očmi. Če to ne zaleže, naj pomaga zadevo razčistiti kdo, ki je vreden zaupanja, in naj se trudi, da brez potrebe ne pride v javnost. Namen takega postopka je ohranitev skupnosti. Ko pa se izkaže, da bratovo početje skupnosti škoduje, ga je potrebno postaviti pred odločitev: podvrzi se skupnosti, ker smo v njej zbrani v Jezusovem imenu. Če ti je kaj do Jezusa, se drži njegovega evangelija, kakor se ga držimo mi. Če ti evangelij, kakor ga razume naša skupnost, ne ustreza, se sam iz nje izključuješ in je prav, da jo v tem primeru tudi zapustiš.

Resnično, povem vam:
Kar koli boste
zavezali na zemlji,
bo zavezano v nebesih,
in kar koli boste
razvezali na zemlji,
bo razvezano v nebesih.
Povem vam tudi:
Ako se na zemlji
dva izmed vas zedinita
v kateri koli prošnji,
jima bo moj Oče,
ki je v nebesih, vse storil.

Kajti kjer sta dva ali so trije
zbrani v mojem imenu,
tam sem
jaz sredi med njimi.«

(Mt 18,18-20)

Vse, kar delamo,
 rodi sadove samo,
 če je v to vtisnjena
 naša ljubezen.

Besede, ki jih govorimo,
 so rodovitne le,
 če so to besede ljubezni.
 Kjer ni ljubezni,
 ostaja vse nerodovito.

Ljubezen pa
 ni neka moralna norma,
 ki bi jo morali izpolnjevati.
 To rodovito ljubezen
 toliko bolj širimo okoli sebe,
 če smo v stiku s samim seboj,
 če je Kristus postal del nas,
 naše središče.
 P. Bosmans

Kristjanova duhovnost ne more biti
 niti beg iz sveta niti aktivizem,
 ki teka za vsako modo.
 Duhovnost, prežeta od
 Svetega Duha,
 želi spremeniti svet.
 (sv. Janez Pavel II.)

ZAKAJ NA KONCU MOLITVE REČEMO »AMEN«?

Beseda amen prihaja iz hebrejščine (hebrejsko amin – tako naj bo) in označuje trdnost, trajnost v materialnem svetu. Od tu je prešel njen pomen na duhovno področje. Zato amen izraža vero, da zaupamo v nekoga. Bogoslužje nas večkrat vabi, da odgovorimo z amen na duhovnikove molitve, da potrdimo, da je to res, oziroma da je res tako (kot da bi rekli: »tako je, tako bodi«). Pri prejemu obhajila na duhovnikove besede Kristusovo telo odgovorimo: »Amen«, ki pa tu pomeni: da, verujem! Tudi Jezus v evangeliju večkrat pravi (latinsko): »Amen, amen dico vobis, - kar pomeni: Resnično, resnično

povem vam«. Tu amen prevajamo z »resnično povem vam«, da bi podkrepili svoje

Amen!

je trditve. Knjiga Razodetja Jezusa imenuje: »Amen«, to je »zvesta in resnična priča« (Raz 3,14). Sv. Ciril Jeruzalemski pa je o molitvi Oče naš zapisal še to:

Slovenski pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien
 Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ko odmoliš, tedaj rečeš: »Amen.« In s tem amen, ki pomeni: »Tako naj se zgodi,« sopodpišeš to, kar vsebuje molitev, ki nas jo je naučil sam Bog. Kadar bomo naslednjič izgovarjali to besedo, bodimo pozorni na njen pomen. Z njo namreč ne pritrjujemo zgolj Jezusu, ampak tudi veliko obljublamo. Po tem, kar od nje sprejemamo, želimo tudi živeti.

OZNANILA

21. oktober 2017

Izlet / s starim vlakom in starim avtobusom v Weinviertel (Ernstbrunn in okolica).

Lepo vabljeni, da se čim prej prijavite. Podrobnosti kmalu.

Ste se danes že nasmejali?

“Očka, očka,” zavpije Andrej sredi kosila. “Med jedjo se ne govori,” ga ustavi oče. Ko pojejo, vpraša oče Andreja: “Kaj si mi hotel povedati prej?” “Zdaj je vseeno, polža, ki je bil na solati, si že pojedel.”

“Natakar, v moji juhi plava muha!” “Ne bo dolgo, po robu krožnika že pleza pajek!”

ZAPOVEDI ZA ODRASLE

Katehet je pri verouku otrokom govoril o desetih Božjih zapovedih. Neki otrok mu je rekel: »Za nas otroke je toliko zapovedi in prepovedi. Starejši pa smejo vse, česar mi ne smemo!«

Katehet se je ob teh besedah zamislil. Otrokom je razdelil prazne liste. Nan-

je jim ni bilo potrebno napisati ne imena ne priimka, pač pa naj napišejo »posebnih deset zapovedi za starše«. Otroci, bilo jih je kakšnih trideset, so napisali tisto, kar jim je ležalo na srcu: **»Ne smete biti prestrogi s svojimi otroki. Ne bodite stalno sitni. Svoje jeze ne smete vedno stresati na otroke. Morate se sprejemati med seboj.«**

Druga zapoved se pogosto ponavlja: **»Otrokom ne smete lagati. Ne smete slepariti otrok. Otrokom morate govoriti resnico.«**

Nekateri so še ostrejši: **»Ne smete se bati biti kdaj tudi strahopetni. Ne smete reči: to je naredil ta ali oni, če ste krivi vi.«**

Tako je trideset otrok sestavilo zapovedi za odrasle. Želeli so si več iskrenosti in poštenosti. Od odraslih so zahtevali tudi pravičnost: **»Ne smete govoriti, da so drugi otroci boljši od nas. Svoje krivde ne smete nikoli valiti na nekoga drugega. Ne smete za vse kriviti le otrok.«**

Sledi vrsta zapovedi, ki zadevajo posebne okoliščine: **»Ne smete toliko piti. Ne bodite tako nasilni.«**

Neki otrok pa je napisal natanko deset zapovedi: **»Ne smete biti nepravilni. Ne smete se toliko jeziti. Morate nam posvečati več časa. Ne smete nas toliko vznemirjati in nam biti stalno za petami. Ne smete se iz nas norčevati. Ne smete nas siliti in priganjati. Vsaj včasih nam morate dati prav. Ne izmišljajte si svojih novih predpisov. Vidva se morata najprej medsebojno prenašati in spoštovati. Morate iti z nami v cerkev, ne pa nas tja pošiljati same.«** Tako je trideset otrok naštel svojih trideset zapovedi za starše. Trideset

krat deset pomeni tristo iskrenih želja. Dejstvo je, da če smo blizu otrokom – in oni nam – bomo imeli občutek zanje, za Jezusa, ki je bil sam otrok in je ljubil otroke. Tako jim bomo pomagali, da bodo v ozračju poštenosti, dobrotljivosti in iskrenosti postajali boljši.

B. Rustja, Zgodbe za srečo v družini

